

Hazrecî (ö. 298/910) hankahları bunların en tanınmışlarıdır. Sem'ânî, Kerrâmiyye'nin kurucusu olan Muhammed b. Kerrâm'ın çeşitli İslâm beldelerinde dolaştığını, hacdan sonra geldiği Kudüs'te vefat edince (255/869) taraftarlarının burada bir hankah yaptıklarını, Kerrâmîler'in daha sonra Horasan'ın belli başlı şehirlerinde de hankahlar kurduklarını bildirir (*el-Ensâb*, V, 28). Makrîzî ise ilk hankahın IV. (X.) yüzyılda Zeyd b. Sühân b. Sabre tarafından inşa edildiğini söyler (*el-Hıfât*, II, 414). IV. (X.) yüzyıldan sonra Şam, Basra, Bağdat, Nişâbur, Rey, Buhara, Semerkant, Belh gibi önemli şehirlerde yeni hankahlar yapılmış, bunların kuruluşuna sultanlar, devlet adamları ve zenginler yardımcı olmuş, tarikatların düzenli bir şekilde ortaya çıkması hankah yapma faaliyetini daha da hızlandırmıştır. Hankahlar genellikle sakin yerlerde tesis edilmiş, zamanla çevresinde yerleşenler orayı bir kasaba haline getirmişlerdir.

Farklı beldelerde ve çeşitli tasavvuf cemaatleri tarafından hankaha değişik isimler verilmiştir. I. (VII.) yüzyılda bazı âbid ve zâhidler, inzivaya çekilip ibadet ettikleri yerlere Kur'an-ı Kerim'de de geçen (Hac 22/40; Âl-i İmrân 3/37, 39) *savmaa* ve *mihrâb* adını vermişlerdir. Buralara sonraki dönemlerde *mesjid*, *müseycid* ve *düveyre* denilmiş, daha sonra hankah yanında *ribât* ismi de kullanılmaya başlanmıştır. Osmanlılar'da hankah yerine daha çok *dergâh*, *tekke* ve *zâviye* kelimeleri kullanılmıştır. Tasavvufi ve edebî metinlerde ise bu kelimeler harâbat terimiyle de ifade edilmiştir.

Hankahın şekillenmesinde rakip bir kurum olan medresenin etkisi olmuş ve bazan hankah medresenin işlevlerini de yüklenmiştir. İlk hankahlar son derece basit ve sade olup çok defa kerpiçten ve ağaçtan yapıldıkları için fazla dayanıklı değillerdi. İlk sûfîlerin sade bir hayat yaşamaları da hankahların fizikî yapısına fazla önem vermelerine engel oluyordu. Ancak sonraki dönemlerde devlet adamının ve servet sahiplerinin hankah yapımına yardımcı olmaları, bazan kendi adlarına hankah yaptırmaları, mimari değeri olan sağlam yapıların ortaya çıkmasına vesile olmuştur. Ebû Saîd-i Ebû'l-Hayr'ın (ö. 444/1052) müridi Ebû Sa'd'ın Bağdat'ta inşa ettirdiği hankahta büyük sofa, bir cemaathâne, büyükçe bir mescid, bir hamam, abdesthâne, mutfak (imarêthâne), müstakil hücreler, ayrıca yanında bir çarşı ve han vardı (Muhammed b. Münvever, s. 366). Daha sonra hankahla-

ra kütüphane, ambar, dersane, revak, hastaların tedavi edildiği bir bölüm, misafirhane, ahır, bağ bahçe gibi birimler de eklenmiştir. Muzaferüddin Şah'ın Erbil'de yaptırdığı hankah 200, II. Baybars'ın Kahire'de yaptırdığı hankah 400 kişiyi barındırıyordu. Saryaku Hankahı'nın 100 hücresi vardı (Makrîzî, II, 276, 285). Hankahlar, her zaman bu kadar büyük ve teşkilâtli olmamakla birlikte burada ikamet edenlerin temel ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde donatılmıştır.

Bu kuruma ilk defa ciddi bir düzen getiren ve buradaki faaliyetleri belli kurallara bağlayan sûfî olan Ebû Saîd-i Ebû'l-Hayr müridi Hasan el-Müeddib'e şu kuralları yazdırmıştı: Bedeninizi ve elbisenizi daima temiz tutun; camide ve mübarek mekânlarda gereksiz yere konuşmayın; namazı ilk vaktinde cemaatle kılın; gece namazına önem verin; seher vakti tövbe ve dua edin; sabahleyin güneş doğana kadar Kur'an okuyun; akşamla yatış arasında dua ve zikirle meşgul olun; muhtaç ve zayıflara ilgi gösterin, onlara tahammül edin; yemeği birlikte yeyin; izin almadan birbirinizden ayrılmayın; boş zamanlarda ya ilim öğrenin veya vird ile meşgul olun (Muhammed b. Münvever, s. 331). Şehâbeddin es-Sühreverdî bu kuralları 'Avârîf'ü'l-ma'ârif'te geliştirmiş ve bunlara bütün hankahlarda uyulmuştur.

Hankah şeyh tarafından yönetilir. Ancak şeyh bu iş için başka bir kişiyi de görevlendirebilir. Bu kişiye "pîşrev, emîr" veya "mukaddem" denir. Hankahta üç günden fazla kalan dervişlerin de ibadât dışında belli görevleri vardır. Hankahlara yapılan vakıflar, bağışlar, fütuh ve nezirler dervişlerin ihtiyaçları için kullanılır. Bazan borç para alındığı da olur. Ancak mecbur kalınmadıkça dilenme yoluna gidilmez. Bazan da dervişler, hankahın çevresindeki bağ ve bahçede yetiştirdikleri ürünlerle ihtiyaçlarını giderirler.

Hankahlar genellikle erkekler tarafından erkekler için kurulmakla beraber kadınlar da hankahlar kurmuştur. Nitekim Fâtıma bint Hüseyin (ö. 521/1127) sadece kadınların toplandığı bir hankaha sahipti. Evhadüddin-i Kirmânî'nin kızı Ey-müne Hatun'un da Şam'da kadınlarla sohbet toplantıları yapıp onları irşad ettiği bir hankahı vardı (Muhsin Kiyânî, s. 252-253).

Tasavvuf eğitiminin yanı sıra başta tefsir, hadis, fıkıh, akaid, Arapça olmak üzere hankahlarda çeşitli konularda dersler verilir, kitap yazılır, yazılan eserler çoğal-

tılırdı; bu arada dinî mûsikiye önem verilirdi, şiir ve ilâhiler okunur, semâ yapılırdı. Hankahın ve çevresinin bakımlı olması ve temiz tutulması için iş bölümü yapılır, her derviş üzerine düşen görevi titizlikle yerine getirir, görevini aksatanlar çeşitli şekillerde cezalandırılırdı. Buralarda dervişlerden ve tarikat ehlinde başka yabancılara, yolculara, hastalara da hizmet verilirdi.

BİBLİYOGRAFYA :

Hudûdü'l-âlem (Sutûde), s. 107; Herevî, *Ta-bakât*, s. 8; a.m.f., *Risâle-i Mezârât-i Herât*, Tahran, ts., s. 91; Sem'ânî, *el-Ensâb*, V, 28; *Ah-vâl ü Âsâr-ı Şeyh Ebû'l-Hasan Harâkânî* (nşr. Müctebâ Minovî), Tahran 1354 hş.; Sühreverdî, *Tasavvufun Esasları* (trc. Hasan Kamil Yılmaz - İrfan Gündüz), İstanbul 1989, s. 134-145; Kazvî-nî, *Âşâr-ı bilâd*, Beyrut, ts. (Dârü Sâdir), s. 290; İbn Teymiyye, *Mecmû'u fetâvâ*, XI, 6; İzzeddin el-Kâşî, *Mişbâhu'l-hidâye*, Tahran 1367 hş., s. 153-155; Makrîzî, *el-Hıfât*, II, 276, 285, 414; Câmî, *Nefehât*, s. 3, 153, 395, 424, 425, 434, 440; Abdülhüseyn-i Zerrinkûb, *Cüstücû der Tasavvufi İrân*, Tahran 1369 hş., s. 48, 162; Muhammed b. Münvever, *Esrârü't-tevhîd*, Tahran 1348, s. 331, 366; Mustafa Kara, *Din, Hayat, Sanat Açısından Tekkeler ve Zaviyeler*, İstanbul 1977; Ca'fer-i Seccâdî, *Ferheng-i Luğât u İştîlâhât u Ta'birât*, Tahran 1403/1983, s. 338; Muhsin Kiyânî, *Târîh-i Hânkâh der İrân*, Tahran 1369 hş., s. 55-56, 252-253; Dihhudâ, *Luğat-nâme*, XII, 169-177; A. Yaşar Ocak - S. Farûkî, "Zâviye", *İA*, XIII, 468-476; J. Chabbi, "*Khân-kâh*", *EP* (Ing.), IV, 1025; Bruce B. Lawrence, "*Khânagâh*", *ER*, VIII, 278-279.

SÜLEYMAN ULUDAĞ

□ MİMARİ. İslâm dünyasında tarikat yapılarına verilen adlardan biri olan hankah, bölge ve zaman faktörlerine bağlı olarak farklı nitelikte tesisleri tanımlamaktadır. Tasavvuf tarihinde zühd hayatının tasavvufa dönüştüğü, fakat henüz tarikat şeklinde teşkilatlanmamış bulunduğu VIII. yüzyılın ikinci yarısında, İslâm mimarisi tarihinde ilk tarikat yapılarının öncülleri olan tesisler arasında hankah adıyla anılanlara rastlanır (yk. bk.). Bu devirde özellikle İran-Türk kültür mirasının hâkim olduğu Batı Türkistan ve Horasan yörelerinde, çoğunun hayatlarının önemli kısmı yolculuklarda geçen ilk sûfîlerin konaklaması için kurulmuş bazı hankahların varlığı tesbit edilmektedir.

XI. yüzyıldan önceye ait erken devir hankahlarının hemen hepsi ortadan kalkmış, bazılarının ise üzerine sonraki dönemlerde geniş kapsamlı tarikat tesisleri kurulmuş olduğundan mimari özellikleri gereğince aydınlatılamamıştır. Ancak Ebû Saîd-i Ebû'l-Hayr'ın XIII. yüzyıl başlarında İbn Münvever tarafından kaleme alınan menâkıbnâmesinde X. yüz-

yılın son çeyreğiyle XI. yüzyılın ilk yarısında Horasan'daki hankahlara ait bilgiler verilir. Bu yapıların çoğunun bir şeyh ile dervişlerini barındıran alelâde evlerden ibaret olduğu anlaşılmaktadır. Aynı devirde yine Horasan yöresinde ortaya çıkan ev-medreselerle bu ev-hankahların mimari tasarım açısından birbirinden pek farklı olmadığı, kökleri İslâm öncesi kültür katmanlarında bulunan dört eyvanlı Horasan evinin şemasını devam ettirdiği tahmin edilebilir. Böylece daha sonra, XII. yüzyıl başlarından itibaren İran, Anadolu, Suriye ve Mısır'da inşa edilecek olan Selçuklu, Zengî, Eyyûbî ve Memlûk devirlerine ait hankahlarda uygulanacak dört eyvanlı şema ilen bundan çıkarılan şemaların, ayrıca Osmanlı mimarisinde XIV-XVI. yüzyıllar arasında aynı şemaya bağlanan fütüvvet yapılarının (tabhâneli / zâviyeli camilerle "imaret" olarak anılan bazı yapılar) ilk örneği belirmiş olmakta, diğer taraftan tarikat mimarisıyla sivil mimari arasında XX. yüzyıla kadar sürecek olan yakınlığın temelleri atılmaktaydı.

İbn Münvever'in eserinde, Horasan hankahlarında "cemâathâne" veya "semâathâne" denilen toplantı ve âyin birimleriyle namazların kılındığı "musallâ" adında farklı mekânların bulunduğu belirtilmiştir. XIII. yüzyılın sonlarında Anadolu'da şekillenmiş olan Mevlevîye tarikatının tekkelerinde (mevlevîhâneler), özellikle geniş kapsamlı âsitânelerin çoğunda, namaza mahsus mescid ile Mevlevî mukabelesinin icra edildiği semâhânenin ayrı bölümler halinde tasarlanması muhtemelen bu geleneğe dayanmaktadır.

XI. yüzyılın ortalarında Yakındoğu'ya hâkim olan Büyük Selçuklular, idareleri altındaki topraklarda zâhirî ilimlerin okutulduğu medreselerle İslâm'ın bâtinî tarafını temsil eden tarikat merkezlerini devletin koruma ve denetimi altında yeniden teşkilâtlandırmak ve kuvvetlendirmek, böylece Abbâsî hilâfetinin gücünü yitirmesine paralel olarak gelişen Şîîleşme eğilimlerine set çekmek siyasetini gütmüşlerdir. O yıllara kadar özellikle Horasan ve yakın çevresine mahsus olan "hankah" terimi Selçuklular'ın desteğiyle batıya doğru yayılmış, böylece Yakındoğu'nun çeşitli yörelerinde Sünnî akidelere bağlı, zengin vakıfları olan, geniş kapsamlı hankahlar kurulmuştur.

Selçuklu sultanlıkları ile atabeglikler, özellikle Zengîler aynı tarikat siyasetini takip etmiş, daha sonra bu gelenek Zengîler'in halefi olan Eyyûbîler tarafından Mısır'a taşınmış ve burada Memlûk dev-

rinin sonlarına kadar sürdürülmüştür. Öte yandan Azerbaycan ve İran'da, Selçuklular'ın halefleri olan Hârizmşahlar ile İslâmiyet'i benimseyen İlhanlılar tarafından hankahlar inşa ettirilmiş, ayrıca bu gelenek özellikle Abbâsî Devleti'nin çökmesi üzerine nisbeten emin bölgelere göç eden sûfilerden bir kısmının Delhi Türk Sultanlığı'na sığınmasından sonra Kuzey Hindistan'a intikal etmiştir. Hiçbir zaman Türk kökenli hânedanlar tarafından yönetilmeyen Mağrib ile Endülüs'te hankah teriminin yerleşmemiş olması dikkat çekicidir.

Bu dönemde Suriye-Filistin-Mısır kuşağında hankah terimi daha ziyade şeyh dervişlerin barınağı olmakla birlikte bir tarikata meşrut olması gerekmeyen, hatta icabında devletin tayin ettiği yöneticiler tarafından idare edilebilen, tasavvufî eğitimin nisbeten arka planda tutulduğu geniş kapsamlı kuruluşları ifade etmektedir. Bu hankahlardaki türbelerde genellikle bâni konumundaki sultanlar veya emirler gömülüdür. Buna karşılık Türkistan, Horasan, İran ve Hindistan'daki hankahların büyük çoğunluğu bir mürşidin yönetiminde müridlerin terbiye edildiği, belirli bir tarikata bağlı olan tesislerdir. Zengî, Eyyûbî ve Memlûk hankahlarından farklı olarak bunların türbeleri hemen daima hankahın bânisi veya mânevî sahibi olan pîrlere ve şeyhlerin mezarlarına tahsis edilmektedir.

Kültür ve eğitim siyasetindeki bu gelişmelerin mimariye yansımaları, o döneme kadar "şeyh evi" niteliğindeki binaların yerlerini özellikle hankah olarak tasarlanmış, bu arada daha fazla insana hitap edebilmesi için boyutları ve mimari programı geniş tutulmuş olan tesislere terk etmesi şeklinde olmuştur. Yine de söz konusu hankahların büyük çoğunluğunda Horasan kökenli şemaların geliştirilerek devam ettirildiği, iklim şartlarına bağlı olarak üstü açık veya kapalı merkezî bir avlunun çevresinde ibadet ve sohbet mahsus eyvanların, bunların arasına da derviş hücreleriyle mutfak, kiler, hamam türünden çeşitli hizmet birimlerinin yerleştirildiği görülmektedir.

Selçuklular tarafından 1071-1079 arasında fethedilen Kuzey Suriye'de tesbit edilebilen bu merkezlerden ilki, Rıdvân b. Tutuş'un âzatlı kölesi Şemsülhavâs Lû'lû tarafından vali olarak görev yaptığı Halep'te 1115'te inşa ettirilen Hankâh-ı'l-balat'tır. Aynı şehirde Nûreddin Zengî de 1148'de Hankâh-ı'l-kadim'i yaptırmıştır.

İbn Hallikân, Türkistan ve Horasan kökenli sûfilere yakınlık duyan Selâhaddîn-i Eyyûbî'nin 1189'da Haçlılar'dan geri aldığı Kudüs'te Latin patriğinin sarayını tarikat ehline tahsis ederek buraya Hankâh-ı Salâhiyye adını verdiğini, kayınbiraderi Muzafferüddin Gökborû'nun ise ikisi Erbil'de, biri Halep'te olmak üzere üç hankah yaptırdığını bildirir. Ayrıca Eyyûbî emirlerinden Alâeddin Tayboğa, Halep'teki konağını 1234'te "Araplaşmış sûfiler" için bir hankah olmak üzere vakfetmiştir. Halep'te kalıntıları günümüze kadar gelebilen Eyyûbî devri hankahlarından, Sultan II. Nâsır Yûsuf'un 1237 tarihli Hankâh-ı'l-Ferâfire eyvanlı tasarımını ve özenli bezemeleriyle dikkati çeker.

Eyyûbîler devrinde 1183-1185 yılları arasında Yakındoğu'yu gezen İbn Cübeyr, Selâhaddîn-i Eyyûbî'nin saltanatı sırasında Şam'da "havânîk" (hankahlar) olarak anılan çok sayıda tesisin bulunduğunu, bunların içlerinden suların aktığı süslü saraylardan farklı olmadığını, hankahlarda yaşayan sûfilerin her türlü maddî ihtiyaçlarının karşılandığını ve bu zümrelerin büyük nüfuz sahibi olduklarını nakletmekte, buralarda tertip edilen semâ meclislerinin güzelliğini bütün ayrıntıları ile anlatmaktadır. Makrîzî de Eyyûbîler tarafından Mısır'da kurulmuş olan hankahların dökmünün vererek bunlardan ilkinin, Fâtımî sarayındaki hadımlardan Saîd es-Süedâ'nın elinden alınan konakta Selâhaddîn-i Eyyûbî tarafından tesis edilen Salâhiyye Hankahı olduğunu belirtir.

Memlûk devrinde 1326'da Kahire'ye giden İbn Battûta, Mısır kaynaklarında "fukarâ mine'l-Acem" olarak anılan, İran ve Horasan kökenli sûfilere mahsus hankahlardan söz etmekte, hepsinde bir şeyh ile "hâris" denilen bir tür nakibin görev yaptığını yazmaktadır. Kahire'deki örnekler arasında Bundukdâriyye (1284), Sultan II. Baybars el-Câşankîr (Çaşnigir) (1306), Emîr Moğoltay el-Cemâîfî (1329), Kûsûn (1336), Huvand Togay (Ümmü Anûk) (1348'den az önce), Emîr Şeyhû el-İmârî (1355) ve Emîr Tenkizboğa (1362) hankahları Türk (Bahri) Memlûkleri devrine ait; Sa'deddin İbn Gurâb ile (1400-1406) Sultan Farag (Ferec) İbn Berkûk (1400-1411) hankahları da Çerkez (Burci) Memlûkleri devrine ait örnekler arasında zikredilebilir.

Bu yapılardan çoğunda açık avlulu ve dört eyvanlı tasarımın devâsâ boyutlarda ele alındığı, bazılarında ise bu şemanın terkedilerek avlunun kible yönüne

aynı zamanda âyin mekânı olarak da kullanılan cami bölümünün, diğer yönlere de yaşama ve servis birimlerinin yerleştirildiği görülür. Bu ikinci gruba dahil olan hankahlarda eyvanlar bulunmadığından avlunun çevresine daha fazla deriş hücreleri yerleştirilebilmekte, ayrıca hücreleri yalnızca avluya bakan pencerelerle donatmak suretiyle tarikat hayatına daha uygun, içe dönük bir tasarım elde edilmektedir. Dört eyvanlı hankahlarla Kahire'de bunların çağdaşları olan medreseler aynı tasarımı sergiler. Bu arada yine Kahire'de inşa edilmiş Sencer el-Gavî Medrese-Hankahı (1303) ve Sultan Berkuk Medrese-Hankahı (1384-1386) gibi çift fonksiyonlu bazı tesisler, bu iki yapı tipi arasındaki yakınlığı daha açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Bunun yanı sıra hankahların birçoğunda sûfilere fıkıh, hadis ve tefsir gibi dersler de verilmekteydi. Hemen hepsi Memlûk sultanları, hânedan üyeleri, saray mensupları ve emîrleri tarafından yaptırılmış olan Kahire hankahları, İslâm dünyasının diğer bölgelerindekilerden daha büyük ve âbidevî tasarımları ile dikkati çekmekte, bu arada 100 kadar seyyah dervişin barınabildiği Sultan II. Baybars el-Câşankîr Hankahı kendi türünün en ihtişamlı örneğini teşkil etmektedir.

Azerbaycan'ın Hârizmşahlar'a intikal etmesinden (1255) bir yıl sonra Bakü-Şemâha yolunda Alibayramlı mevkiinde, Pırsagat nehri kıyısında mimar Şeyhzade Habîbullah b. Şeyh Muhammed Garu tarafından tasarlanan hankah çevreye hâkim bir kayalığın üzerinde bulunmaktadır. Surlar ve burçlarla kuşatılmış müstahkem bir yapı olan bu hankahta, açık bir avlunun çevresinde sıralanan birimler arasında yer alan ve aynı zamanda gözetleme kulesi olarak kullanılan minare mimar Mahmûd b. Mes'ûd'un eseridir. Söz konusu yapı ile, daha sonra Azerbaycan'a hâkim olan Akkoyunlular'ın Hasankeyf'te inşa ettirdikleri İmam Abdullah Zâviyesi arasındaki benzerlik dikkat çekicidir.

İran'ın Natanz şehrinde İlhanlı Sultanı Olcaytu Han tarafından 1316'da dönemin ileri gelen sûfilerinden Şeyh Abdüssamed İsfahânî için yaptırılan, içinde bu şeyhin türbesinin de bulunduğu hankah aynı hükümdarın inşa ettirdiği ulucami ile bir külliye meydana getirmekte, tuğla malzemesi, tasarımı ve çini bezemeleriyle Büyük Selçuklu geleneğini sürdürmektedir.

Türkistan'daki erken dönem hankahları XIII. yüzyılın ortalarından itibaren yerlerini, velî türbeleri çevresinde teşekkül

eden geniş kapsamlı hankahlara terketmiştir. Çoğunlukla hükümdarların vakfı olan ve "işân" denilen şeyhlerin yönettiği bu tesisler bilhassa kış aylarında faaliyet göstermekte, ilkbahar geldiğinde işânlar, kendilerine bağlı göçebeleri ziyaret etmek ve hankaha yapmakla yükümlü oldukları maddî yardımı toplamak üzere aylarca sürebilen yolculuklara çıkmaktaydı.

İbn Battûta Hindistan'ı gezerken Hindûlar'ın yönetimi altındaki bölgelerde bile hankahlara rastlamış, bu arada Bombay yakınlarında Haunur'da Şeyh Muhammed en-Najorî'nin hankahında misafir edilmiş, ayrıca Kanbaya, Kalikût ve Kolar'da da (Travankor) Kâzerûniyye tarikatına bağlı hankahlarda konaklamıştır.

Anadolu'da Selçuklu devrine ait tarikat yapıları içinde hankah olarak adlandırılanların en eskilerinden biri, XIII. yüzyılın ilk çeyreğine tarihlenebilen Afyon civarındaki Boyalıköy Hankahı'dır. Antik çağ'dan beri bir kült merkezi olduğu anlaşılan ve sakin bir çevrede yer alan yapıda bol miktarda Bizans devrine ait devşirme malzeme kullanıldığı görülür. Hankahın ibadet ve barınma birimlerinin bulunduğu ana binasında dört eyvanlı şemanın alışılmadık bir örneği uygulanmıştır. Kuzeye açılan girişi, iki yandan beşik tonozlu birimlerle kuşatılmış olan bir geçit takip etmekte, bunun gerisinde "T" biçiminde ana mekân yer almaktadır. "T"nin beşik tonozla örtülü olan bacağı kible doğrultusunda uzanmakta ve güney duvarında bir mihrap bulunmaktadır. Söz konusu mekânın yanlarına ikişer adet beşik tonozlu birim, ortasına kapalı avlu niteliğinde kare planlı ve kubbeli bir hacim yerleştirilmiştir. Mihrap duvarına paralel gelişen beşik tonozlu iki eyvan da "T"nin kollarını meydana getirir.

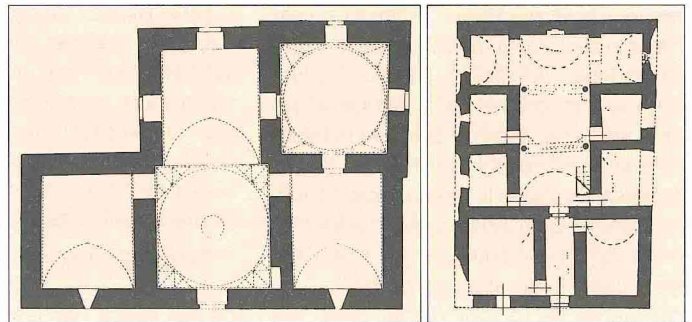
Anadolu Selçuklu hankahları içinde dört eyvanlı şemanın en belirgin biçimde gözlemlendiği yapı, Konya'da Sâhib Ata Külliyesi'nin bünyesindeki 1279 tarihli hankah

tır. Doğuda külliyenin dükkânları arasında yer alan taçkapıdan tonozlu bir geçit katedilerek yapının merkezini işgal eden kapalı avluya ulaşılır. Planı köşeleri pahlı bir kare biçiminde olan avlu aydınlık fenerli bir kubbe ile örtülmüş, ortasına bir havuz yerleştirilmiştir. Avlunun güney, batı ve kuzey yönlerinde zeminleri yükseltilmiş beşik tonozlu üç eyvan yer alır, bunlardan güneydeki mihrapla donatılmıştır. Derinliği diğerlerinden az olan kuzeydeki eyvanın gerisinde, hankahla cami arasında bulunan ve her ikisiyle de bağlantılı olan türbede külliyenin bânisi ile aile fertleri gömülüdür.

Tokat'taki 1288 tarihli Ebûşems Hankahı ile 1292 tarihli Halef Hankahı'nda kare planlı, aydınlık fenerli kubbe ile örtülü bir kapalı avlu ve kible yönünde buna sapan, beşik tonozlu, zemini yüksek bir eyvan tasarımın çekirdeğini meydana getirir. İbadete ve âyinlere mahsus olan bu mekânların çevresinde tonozlu yaşama birimleriyle bânilerin gömülü olduğu kubbeli birer türbe yer almaktadır. Halef Hankahı'nda ayrıca kubbeli bir mescid bulunmaktadır.

Tasarımları açısından Horasan kökenli bir geleneği paylaştıkları görülen Anadolu Selçuklu hankahlarının, bu yönleriyle aynı yörede yer alan ve çağdaşları olan diğer tarikat yapılarından ayrıldıklarını söylemek mümkün değildir. Nitekim Anadolu'da XII ve XIII. yüzyıllarda inşa edilmiş olup ribât ya da zâviye olarak anılan tesislerde de hankahlardaki plan şemaları teşhis edilmektedir. Ayrıca söz konusu yapıların konumları ve fonksiyonlarına ilişkin, diğer yörelerdeki benzerleri için yapılabilen genellemelerin geçerli olduğu da iddia edilemez. Nitekim yanında eyvan biçiminde bir velî türbesi olan Boyalıköy Hankahı, Selçuklular tarafından yeni fethedilmiş bir bölgede Bizans devrine ait bir dinî tesisin yerinde, bölgedeki müslüman iskânına öncülük etmek amacı ile kurulmuş olmalıdır. Selçuklu başşehirin-

Tokat'ta Ebûşems
Hankahı ile
Afyon
civarındaki
Boyalıköy
Hankahı'nın
planları

de dönemin ileri gelen vezirlerinden biri tarafından yaptırılan ve bu vezirin türbesini de barındıran Sâhib Ata Hankahı, özenli mimariyle olduğu kadar yer aldığı çevre ile de Boyalıköy Hankahı'ndan ayrılır. Tokat'taki iki örnek ise muhtemelen yönetici sınıfına mensup olmayan bânileri ve fonksiyonun ön planda tutulduğu gösterişsiz mimarileriyle daha ziyade mütevazî şehir zâviyeleri olarak nitelendirilebilir.

Bazı müellifler, Osmanlı devrinde tarikat merkezi (âsitâne) konumunda ve çok defa tarikat pîrinin türbesini de barındırdığı için pîr evi niteliğinde olan önemli tesislerin hankah olarak adlandırıldığını ileri sürmüşlerdir. Nitekim Anadolu'nun en önemli iki âsitânesi ve pîr evi olan Mevlânâ Külliyesi ile Hacı Bektâş-ı Vefî Külliyesi, ayrıca Bektaşî âsitânelerinden Elmalı yakınındaki Abdal Mûsâ Tekkesi ve İstanbul Merdivenköy'deki Şahkulu Tekkesi, öte yandan Edirne'de Gülşeniyye / Sezâiyye'nin merkezi olan Sezâî-yi Gülşenî Tekkesi, İstanbul'daki Mevlevî âsitânelerinden Galata ve Yenikapı mevlevîhaneleri, bu arada yine İstanbul'da bulunan tarikat merkezlerinden Koca Mustafa Paşa (Sünbül Efendi) Külliyesi (Halvetiyye-Sünbülüyye), Nasûhî Tekkesi (Halvetiyye-Nasûhiyye), Cemâlifzâde Tekkesi (Halvetiyye-Cemâliyye-i Sâniyye), Aziz Mahmud Hüdâyî Külliyesi (Celvetiyye), Kâdirîhâne Tekkesi (Kâdiriyye-Rûmiyye) ve Ebûrrızâ Tekkesi'ne (Bedeviyye) dair bazı kitâbelerde bu tesisler hankah olarak anılmaktadır. Ancak âsitâne veya pîr evi sıfatlarını taşımayan zâviye statüsündeki birtakım tekkelerde de aynı durumla karşılaşılır. İstanbul'da bulunan birçok örnek arasında Halvetiyye-Sünbülüyye'den Merkez Efendi Külliyesi ile Eyüp Bahariyye'de Şah Sultan Tekkesi, Nakşibendiyye'den Unkapanı'daki Emîr Buhârî Tekkesi, Sultanahmet Kadirga'da Özbekler Tekkesi, Eyüp'te Kâşgarî Tekkesi, Üsküdar'da Özbekler Tekkesi ile Selimiye Tekkesi, Sa'diyye'den de Sütluçe'deki Hasîrifzâde Tekkesi zikredilebilir. Bu arada birçok kitâbede, kelime tekrardan hoşlanmadıkları bilinen divan şairlerinin aynı yapıyı "hankah, dergâh, teke, âsitâne" gibi farklı şekillerde andıklarını da dikkati çekmektedir. Ayrıca bu yapılar arasında, Anadolu Selçuklu hankahlarında tesbit edilebilen ortak bir tasarım anlayışını bulmak da imkânsızdır. Sonuçta Osmanlı devrinde hankah teriminin, daha ziyade âsitâneler ve pîr evleri için kullanılmakla beraber tarikat yapılarının statülerini ve fonksiyonlarını kesin su-

rette belirleyici olmadığı, özellikle de belirli bir mimari tipe tekabül etmediği söylenebilir.

BİBLİYOGRAFYA :

- İbn Cübeyr, *er-Rihle* (nşr. W. Wright – M. J. de Goeje), London 1907, s. 284; İbn Hallikân, *Vefeyât*, III, 195, 521; İbn Battûta, *Rihle*, Kahire 1346, II, 108-118; Makrîzî, *el-Hıta*, Kahire 1326, IV, 237-240, 271-306, 415; R. A. Nicholson, *Studies in Islamic Mysticism*, Cambridge 1921, s. 1-76; D. N. Wilber, *The Architecture of Islamic Iran: The Ilkhanid Period*, Princeton 1955, s. 133; L. Bretaniski, *Zodchestvo Azerbaycana XII-XV. [XII-XV. Yüzyıllar Azerbaycan Mimarisi]*, Moskva 1966, s. 92-101; J. S. Trimmingham, *The Sufi Orders in Islam*, Oxford 1971, s. 5-25, 166-177; J. Sourdel-Thomine – B. Spuler, *Die Kunst des Islam*, Berlin 1973, s. 305; A. I. Doğan, *Osmanlı Mimarisinde Tarikat Yapıları: Tekkeler, Zaviyeler ve Benzer Nitelikteki Fütüvvet Yapıları*, İstanbul 1977, s. 72-77; I. Bilgin, "Über die Tekke-Architektur des 13. Jahrhunderts in Anatolien", *Fifth International Congress of Turkish Art*, Budapest 1978, s. 183-199; Abdürrahîm Gâlib, *Mevsû'atü'l-İmâretü'l-İslâmiyye*, Beyrut 1408, s. 157-158; Sedat Emir, *Erken Osmanlı Mimarlığında Çok İşlevli Yapılar: Kentsel Kolonizasyon Yapıları Olarak Zaviyeler*, İzmir 1994, I, 25-33, 42-50; H. Sauvage, "Description de Damas", *JA*, IX/V (1895), s. 269-297; J. Sauvaget, "Inventaire des monuments musulmans de la ville d'Alep", *REI*, V (1931), s. 84-86; Semavi Eyice, "Anadolu'da Orta Asya Sanat Geleneklerinin Temsilcisi Olan Bir Eser: Boyalıköy Hankahı", *TM*, XVI (1971), s. 39-56; D. Behrens-Abouseif, "Change in Function and form of Mamluk Religious Institutions", *Alsl*, XXI (1985), s. 73-93; Pakalın, I, 730-731; J. Chabbi, "*Khânkâh*", *ET* (İng.), IV, 1025-1026; Bruce L. Lawrence, "*Khânağâh*", *ER*, VIII, 278-279.

M. BAHÂ TANMAN

HANSÂ (الْحَنَسَاءُ)

Ümmü Amr Tûmâdır bint
Amr b. el-Hâris b. eş-Şerîf
(ö. 24/645)

Araplar'ın en meşhur kadın şairi,
sahâbî.

Milâdî 575 yılına doğru dünyaya geldiği tahmin edilmektedir. Birçok şair yetiştirmiş olan Benî Süleym kabilesine mensuptur. Hansâ, "çekik ve kalkık burunlu" demek olan *ahnes* kelimesinin müennesidir. Bu ilgiyle kelime, eski Araplar arasında kadın güzelliğinde benzetme unsuru olarak geçen "yaban sığırı" anlamında da kullanılır. Hansâ, İslâm'dan önce varlıklı ve nüfuzlu bir aile içinde yetişti ve muhadramûn* şairleri arasında yer aldı.

Benî Cüşem kabilesi reisi şair Düreyd b. Simme güzelliği, zekâsı ve zarafetiyle dikkati çeken Hansâ'yı babasından iste-

di. Ancak Hansâ Düreyd'i yaşlı buldu ve onu beğenmedi; kendi kardeşi Muâviye'nin ısrarlarına rağmen bu evliliği kabul etmedi, ayrıca Düreyd'i ve kabilesini hafife alan şiirler söyledi. Daha önce de Bedr kabilesi reisinin evlilik teklifini reddettiğini ve gönlünün bir amcazadesinde olduğunu belirterek kendi kabilesiyle övündüğü meşhur "Râiyye"sini kaleme aldı. Câhiliye devri âdetine göre kabile başına çok önem verdiği anlaşılan Hansâ, Benî Süleym kabilesinden Revâha b. Abdüluz-zâ veya babası ile evlendi ve ondan Abdullah adında bir oğlu oldu. Hz. Peygamber'in vefatından sonra ortaya çıkan irtidat hareketlerinin önlenmesinde Abdullah'ın önemli katkısı olmuştur. Hansâ, Revâha'nın vefatı üzerine yine kendi kabilesinden Mirdâs b. Ebû Âmir ile evlendi ve bu evlilikten de Yezîd, Muâviye ve Amr adlarında üç oğlu ile Amra adında bir kızı oldu.

Hansâ'nın biri öz kardeşi Muâviye, diğeri baba bir kardeşi Sahr olmak üzere iki kardeşi vardı. Bunlardan cesaret ve cömertliğiyle tanınan, kendisinden büyük destek gördüğü Sahr'ı daha fazla sevdiği anlaşılmaktadır. Kabileler arasında yapılan savaşlarda birbirinin intikamını almaya çalışırken öldürülen kardeşlerinin ve özellikle Sahr'ın ölümüne çok üzülen Hansâ, mezarlarının başında onların mertlik ve cömertliklerini sayıp dökmüş, mersiyeler söylemiş ve bu mersiyeleriyle edebiyat tarihinde büyük şöhrat kazanmıştır.

İslâm dini ortaya çıktığında çocukları ve kabile mensupları ile birlikte müslüman olan Hansâ, Resûl-i Ekrem ve daha sonra Hz. Ömer ile görüştü. Kaynaklarda belirtildiğine göre (İbn Hacer, IV, 287) Resûl-i Ekrem onun şiirlerini beğenir ve, "Haydi Hunâs!" diyerek kendisine şiir okumasını isterdi. Hz. Ömer de onun şiirlerini ve belâgatini beğendiğini ifade etmiştir. Hansâ, İslâmîyet'i kabul ettikten sonra Câhiliye âdetlerini bırakmış olmasına rağmen kardeşlerine ve Mudar kabilesinin büyüklere ağıt yakmayı sürdürmüştür. Hz. Ömer kendisine, "Niçin ağlıyorsun, onlar şimdi cehennem odunu!" deyince, "İşte şimdi hüznüm bir kat daha arttı" cevabını vermiştir. Yine Hz. Âişe'nin ikazına rağmen kardeşi Sahr'ın anısına sadakatle bağlı kalmış, bir Câhiliye âdeti olarak çıplak vücuduna kıldan yelek (sıdâr) giymeye devam etmiştir.

H. Ömer zamanında 16 (637) yılında dört oğluyla beraber Kâdisiye Savaşı'na katılan Hansâ oğullarına, ebedî hayatta